

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

IV. Hæc perfecta cum Dei voluntate conformitas, quæda[m] est in terris
beatitudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

*Hom. in Eu-
uang.*

*Amor consti-
tuit in operib.*

Ioan. 3. 16.

Ioan. 14. 3.

*Operibus Dei
erga mundū
& Christū
erga patrem
morum suum
probarunt.*

*Conformitas
voluntatis di-
uina est sum-
mum sacrifi-
cium.*

ex eo, quod iam iam dicebamus. Amor siquidem Dei, non in verbis, sed in operibus consistit. Nam, teste S. Gregorio, probatio vera dilectionis exhibitio est operis. Et quo opera sunt difficiliora, & pluris constant, eo magis illa amorem Dei produnt. Hinc S. Ioannes Apostolus declarare volens ingentem amorem, tam eum, quo mundum hunc Deus dilexit, quam eum quo Christus Iesus Patrem suum prosequeretur, de primo quidem ait, *Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, qui pro nobis pateretur, ac mortem oppeteret.* de altero vero ipsemet Sequator ait, *Ut cognoscat mundus quia diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio; surgite eamus hinc.* Ibat porro ad mortem in cruce oppetendam. In hoc ergo palam ostendit ac mundo probavit, insigni erga Patrem se suū amore ferri, quod mandatum eius adeo rigidum adimpleret. Adeo ut amor non nisi per opera declaretur, atque eo magis, quo opera maiora sunt ac laboriosiora.

Hæc vero totalis cum voluntate Dei conformitas, uti dictum est, maximum est sacrificium, quod nostri Deo offerre possumus, propterea quod perfectissimā quandam mortificationem & resignationem, qua quis totum Deo se offert, atque in eius manus se tradit, uti de se statuat quodcumque voluerit, præsupponit. Quamobrem nihil est, in quo magis quis suum erga Deum amorem patefaciat, quam in hoc, cum, quidquid habet, & quidquid habere etiam aut desiderare potest, illi det, & offerat; ac, plura si haberet & posset, etiam hæc illi totaliter daret.

CAPUT IV.

Hæc perfecta cum Dei voluntate conformitas, quedam est in terris beatitudo.

Quia ad totalem hanc cum Dei voluntate conformitatem & concordiam perueniet, omnia, quæ succedent, velut a manu eius profecta accipiendo, inque his cū sanctissima ac diuina eius voluntate se conformando, quandā hic in terra felicitatē ac beatitudinē adeptus erit: Etenim incredibili quadam pace & tranquillitate gaudebit, ac perpetuo quodam anima illius gaudii & iucunditate perfunderetur, quæ felicitas ac beatitudo est, quam magni & illustres Dei serui in hoc mundo fruuntur. Nam, ut ait Apostolus: *Non est regnum Dei ac vitæ huius beatitudo escæ & potus, sed iustitia, & pax, & gaudium in spiritu sancto:* hoc scilicet est regnum cælorum, & paradysus voluptatis, quod adhuc viucentes in terra habere possumus.

Et non sine ratione vocatur id beatitudo, propterea quod nos beatissimum modo similes constituar Nam, sicut in cælo nullæ sunt mutationes, nullæ vicissitudines, sed semper in vno eodemque esse ac statu Beati manent, Deo suo fruentes: ita qui hic in mundo ad totalem & perfectam illam conformitatem peruenierunt, ut omne eorum gaudium ac velle sit beneplacitum ac voluntas diuina, fortuitis vitæ huius mutationibus, ac variis qui contingunt, fortunæ successibus nequaquam percelluntur aut turbantur; quia eorum voluntas atque animus ita diuinæ voluntati unita & conformia sunt, ut, cum omnia hæc ab illius manu proficisci, & illius hoc pacto voluntatem & beneplacitum adimpleri vident, labores illius in gaudium, amaritudines in iucunditatem & dulcedinem transeant: Magis quippe dilecti sui voluntatem volunt, & amant quam suam.

Vnde nihil omnino in mundo est, quod illos queat consternare vel turbare. Si enim, quod forte illos turbare & affligere possit (puta labores, aram, a deest, & infamiam) id ipsi, ut singulares quasdam delicias & consolationes accipiant, quod à manu Dei hæc emittantur, & hoc eius beneplacitum sit ac voluntas sequi.

sequitur nullam in mundo rem esse, quae ipsos valeat inquietare, aut animae ipsorum pacem & tranquillitatem eripere.

Hinc videlicet ortum habet perpetua illa pax & mentis iucunditas, quam priscos illos sanctos semper habuisse nouimus. S. Antonium in primis, Dominicum Franciscum, aliosque similes. Idem quoque de B. P. N. Ignatio legimus, & in illustribus Dei seruis id ut plurimum videre est. An putamus forte sanctos illos laboribus caruisse? An non tam ipsi tentationibus & infirmitatibus pulsabantur quam nos? Variis & diuersis successibus vita illorum exposita non fuit? Fuit sane, & quidem asperioribus difficilioribusque quam nostra. Etenim illusterrimos quoque sanctos Deus ante alios id genus rebus probare & exercere consuevit. Quomodo ergo fiebat, ut semper in vno eodemque statu mens illorum ageret? Ut eundem vultus tenorem, eandem serenitatem hilaritatemque tum interioremi animi, tum exteriorem corporis praeferebant, ita ut perpetuo celebrare festum viderentur.

Rei huius alia causa non erat, quam ea quam dicimus, quod videlicet totalem perfectamque cum Dei voluntate conformitatem adepti essent, omneque suum gaudium in eiusdem adimplerione constituisent: hinc etiam omnia ipsis in gaudium & laetitiam conuertebantur. Nam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Et, Non contristabit iustum quicquid ei acciderit. Labor quippe, tentatio, mortificatio, omnia denique mala, ipsi in gaudium transibant: intelligebant siquidem hanc Dei voluntatem esse, quam adimplere vnica ipsis erat voluptas ac delicia. Denique iam tum felicitatem & beatitudinem illam adepti erant, quae quidem in hac vita haberi ab homine mortali potest, itaque velut in gloria quadam versabantur.

Vnde egregie & apte huic proposito S. Catharina Senensis scribit, iustos Christo Redemptori quodammodo similes esse: nam velle animae beatitudine nunquam

Rodriguez exercit. pars 1.

quoad vixit caruit, etsi alioquin doloribus & afflictionibus variis exagitaretur: ita nec iusti vnquam beatitudinem illam, quae in hac cum Dei voluntate conformatione consistit, quantumlibet multis aduersitatibus premantur, amittunt. Semper quippe illud gaudium ac voluptas in ipsis habitat ac perseverat, quod est voluntatis ac beneplaciti diuini in hoc adimplerione resultat.

Est haec tam sublimis & eminens perfectio, ut omnem eam sensum transcendere asserat Apostolus: Pax Dei, inquit, quae exsuperat omnem sensum, custodiat corda vestra & intelligentias vestras in Christo Iesu. Omni sensui pacem hanc supereminere ait: Est enim illa tam sublime & supernaturale Dei donum, ut se solo intellectus humanus nequeat percipere, qui fieri queat, ut cor carneum mediam inter tentationum ac laborum vitae huius mortalitatis turbines ac tempestates, quietum ac pacificum esse, & consolatione perfundi possit. Vnde id non absimile miraculum videtur illi, quo rubum Moyses vidit ardentem, & tamen incombustum: nec non miraculo trium illorum puerorum, qui in fornacem Babyloniam coniecti, medias inter flammam sani & sospites permansere, Deum collaudantes. Hoc est quod S. Iob cum Deo loquens aiebat, Mirabiliter me crucias Domine: hinc quidem ingentem innuens laborem, arumnas, & dolores, quos patiebatur, illinc vero magnam laetitiam & voluptatem, quam in illis aequanimiter ferendis propterea, quod id Dei esset voluntas ac beneplacitum, sentiebat.

Senex quidam, sanctitate eximius, referente Cassiano, a multis in fidelibus Alexandriae variis conuitiis impetebatur: sed ille est contra agnam quandam mansuetudinem & patientiam praeferebat, omnes has iniurias aequanimiter ferendo, mira cordis quiete tacendo. Illudebant illi quidem, pugnis eum caedebant, quin etiam violenter hinc inde raprabant, aliisque id genus iniuriis afficiebant: inter alia autem cum exibilatione & impro-

Ll perio

Inisti Christi similes.

Beati in aduersitatibus.

Psal. 4. 7. quae exsuperat omnem sensum, custodiat corda vestra & intelligentias vestras in Christo Iesu. Pax superant omni sensum.

Exod. 3. 2.

Dan. 3.

Iob. 10. 16.

Miraculum magni gaudium in aeternum.

Cassia. collat. 12. c. 13.

Conformitas cum Deo per se pacem parat.

Item 1. 28. & 29. 21.

Miraculum
magnum mā-
suetudo in ad-
uersis.

perio illi identidem oggerant, Equæ-
nam tandem miracula Iesus Christus pa-
trauit? Quibus ille Miracula, inquit, quæ
fecit, sunt hæc, quod ego has quas mihi
irrogatis iniurias ferens, quin & alias
maiores ferre paratus, neutiquam vobis
indigner, vel irascar, neue passione aliqua
inordinata commouear. Hoc sane nota-
bile miraculum est, & summa quædam &
eminentissima perfectio.

Lib. de genes.
ad liter. oper.
imperf. c. 13.
et lib. 3. c. 2.
et lib. 1. de gen.
contra Man.
c. 15.

Lucan. lib. 2.

Olympus Macedoniæ mons, vt vete-
res produnt choroographi, nec non multis
in locis S. Augustinus, tanta est altitudi-
nis, vt in eius vertice nulli venti, imbres,
nubes, aliæq; cælestes impressiones nulle
sentiantur: de quo ait Poeta, *Nubes excedit
olympus*. imo ne aues quidem ad summum
culmen eius volatu queunt attingere, vt-
pote tam excelsum & euectum, vt pri-
mam hanc aeris regionem longe transcē-
dat, & ad secundum vsque pertingat: in
qua tā defecatus, purus ac subtilis est aer,
vt nullæ in ea nubes vel creati, vel perma-
nere queant, vt pote quæ aerem spissio-
rem requirunt: eandem ob causam nec aues i-
bidem subsistere, nec homines valent vi-
uere. Nam quod aer ibi tam subtilis sit ac
delicatus, ad respirationem nō potest suf-
ficere. Vera hæc esse & comperta declara-
runt illi, qui montis eius fastigium quo-
tannis stata quædam sacrificia in eo obla-
turi diis, cōscendebant; qui propterea hu-
mectatas quosdā spongas secū capiebāt,
vt iis ibi ad nares applicitis, aerem consti-
pare, & sic respirare possent. Hi quoq; cum
isthic litteras quasdam pulueri sparso in-
scriberent, anno sequenti tali forma situq;
eas reperiebant, quali erāt dum inde descē-
derent quod sane minime fieri potuisset,
si venti & pluuia eo penetrassent.

Olympi serene-
nitatem con-
formitatem cum
Deo parit.

Talis porro est status perfectionis, ad
quem iam peruenerunt & ascenderunt il-
li, qui totalem hanc cum Dei voluntate
conformitatem habent. *Nubes excedit o-
lympus, & pacem summam tenet*. Tam alte
enim hi ascenderunt & euecti sunt, tamq;
eximiam pacem sunt consecuti, vt nullæ
ad eos nubes, nullæ pluuia, nulli venti
pertingant, nullæ etiam aues rapaces

cordis illorum pacem & gaudium dicpi-
ant & deprædentur.

Sanctus Augustinus illa Domini ver-
ba, *Beati pacifici, quoniam filii Dei vocabun-
tur*, scribens, ideo ait à Christo pacificos
beatos & Dei filios vocari, quod nihil in
iis sit, quod diuinæ voluntati resistat aut
aduersetur, sed illi in omnibus se cum ea
conformant; perinde ac boni beneque
morati filii, qui omni in re patri suo stu-
dent esse similes, non aliud volentes &
nolentes, quam quod pater vult aut non
vult. Est hoc vnum de spiritualissimis
ac primariis vitæ spiritualis punctis. Va-
de qui eo peruenerit, vt omnia quæ sibi
adueniunt, tam magna quam parua, vel-
ut à manu Dei profecta accipiat, & in il-
lis se cum diuina eius voluntate conformet,
ita vt omnis eius voluptas & gau-
dium sit ipsum Dei beneplacitum, & fan-
tissimæ voluntatis illius adimpletio, in
inquam, velut quendam hic in terra pa-
radisum inuenit, & factus est in pacis-
cus eius, & habitatio eius in Sion; magna-
que, vt ait Sanctus Bernhardus, cum se-
curitate & fiducia cantare poterit illud
Sapientis Canticum, *In his omnibus re-
quiem quaesivi, & in hereditate Domini
morabor*; quia veram requiem & plenum
consummatumque gaudium quod nemo
illi poterit adimere, inuenit. *Ut gaudium
vestrum sit plenum; & gaudium vestrum
nemo tollet à vobis*. Vtinam veto omne
nostrum gaudium ac delectationem in Dei
voluntatis adimplerione ponereamus; v-
tinam voluntas nostra semper sit illius
beneplacitum; vt aliud, Domine, velle,
aliud nolle non habeam, quam quod tu
aut vis, aut non vis & hoc mea sit omni-
bus in rebus consolatio! *Mihi autem
adherere Deo bonum est, ponere in Deo
no Deo spem meam*. Quam porro anima
mea bonum foret hoc modo me Deo
coniungi & agglutinari! Quam etiam
beati essemus, si semper ita illi essemus v-
niti, vt in omnibus quæ facimus & pati-
mur, ad aliud non respiceremus, quam
vt voluntatem Dei adimpleremus, & hoc
omne

omne nostrum foret gaudium ac voluptas. Atque hoc est, quod ait sanctus ille

cor eius per insigne hoc mundi ludibrium illuminante, firmiter apud se sic proposuerit, Spondeo tibi, Deus meus, me posthac vili domino non seruiturum, qui morte queat auferri. Nos vero hocce propositum concipiamus, quod in primis bonum est: Propono, Domine, cor meum posthac nulli rei, quæ mihi per mortem eripi, quæ finem habere, quam mihi quis iniuito tollere possit, affigere: aliter namque verum habere gaudium non poterimus.

Nil ama, quod iniuito auferri possit.

CAPVT V.

*In solo Deo plenum gaudium inuenitur; proinde qui ad in aliquali-
bet re collocat, verum habere gaudium nequit.*

Qui suum in Deo & diuina eius voluntate gaudium collocant in perpetua quadam pace & voluptate viuunt: nam quoniam immobili & solida illi voluntatis Dei columnæ innixi sunt, hinc de summa illa diuinæ voluntatis immutabilitate participant, atque ideo semper immobiles, firmi & in vno statu æquabiliter manent. At qui rebus mundanis ad hærent, inque iis cor suum & gaudium ac desiderium collocarunt, veram ac durabilem habere pacem nequeunt: quia prout res feruntur, ita feruntur & ipsi, & toti ab illis dependent, itaque illarum mutationibus subiecti sunt.

Nam cum, inquit Augustinus, ea diliguntur, quæ possumus contra voluntatem amittere, necesse est ut pro iis miserissime laboremus. Est namque id naturale: neque enim sine dolore relinquitur, quod cum amore possidetur: & quo maior ille amor futurus est, eo & maior futurus hic est dolor. Et hoc ipsum alio loco confirmans ait, Qui vult gaudere de se, tristis erit. Si enim gaudium ac quietem tuam in tali vel tali officio, munere, negotio, habitatione, vel alia id genus re colloces; hoc tibi superior gaudium facili negotio tollere potest, itaque nunquam in gaudio nec contentus viues. Si vero in rebus tibi placentibus, & in voluntatis tuæ adimplerione gaudium tuum constituas, verum id non erit; quia illa facile mutantur: & esto hæc non mutantur, tu tamen cum tempore immutaris: quod enim hodie tibi placet & arridet, cras displicet & desipit.

Tract. 24. in Ioann.

Quantum amari creata tantum dolent.

Vel res mutantur vel tu mutatur.

Ad oculum id videre est in populo Israelitico; qui cum manna panem illum cælicum haberent, ilico super eo nauseantes alium cibum expetierunt; cumque iam in optatam libertatem asserti essent, statim seruitutem libertati præferre, & ad Ægyptum, è qua venerat, & ad alia & cepas, quas ibi olim comedebant, aspirare cæperunt, quin imo sæpius eodem redire desiderarunt. Nunquam ergo gaudebis, si in id genus rebus gaudium tuum colloces.

Exod. 16.

Qui autem de Deo vult gaudere, semper gaudebit, quia Deus sempiternus est. Qui inquam omne suum gaudium in Deo, inque diuinæ voluntatis eius adimplerione ponit,

Deum non mutat.

